

FORRÓ
PÁL

.....
11. 244 OSZK
183
.....

Péter két asszonya

183.

PÉTER KÉT ASSZONYA

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

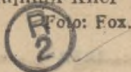
A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Hajman-Kner György készítette.

11 244 / 183

ORSZÁGOS SZEDHENTÍ KÖNYVTÁR

B 5103/1987

LELTÁRSZÁM

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

Péter még aludt, mikor az inasa belépett, gyengéden rázogatni kezdte és jelentette, hogy egy hölgy van itt, aki sürgősen beszélni akar a gróf úrral.

Péter hajnalban jött haza részegen, most délután három óra volt. Már hetek óta szakadatlanul lumpolt, mint aki vesztét érzi és mindenáron a kábulatban keresett menekülést a valóság gyötrelmei elől.

Mikor az inas hozzért, megrezzent.

— Végrehajtó? — kérdezte fásultan és mártírcot vágott, amiért megzavarták. — Mondd meg, hogy vigyen el mindent, csak az ágyamat hagyják meg!

— Egy hölgy keresi a méltóságos urat!

— Hölgy? Miféle hölgy?

— Margot kisasszony!

— Áh, persze! — kapott észbe Péter. — Mondta, hogy ma idejön.

Felugrott és egy másik, gyűretlen pizsamát húzott magára. Azután besietett a szomszédos kis szalónba.

— Szervusz angyall! — mondotta már az ajtó-

Ban, de azután hirtelen szerlelősen meg-
hajolt és kezét csókolt látogatójának.

— Kezét csókolom, Margot... szavamra olyan
ünnepeles és tiszteletreméltó ebben a fekete
kosztümben és nappali világításban, hogy nem
merem tegezni... Úgy látszik, az embereket
nappali világításban is meg kell néznünk, hogy
helyes véleményt alkossunk róluk. Ön például...

— Csak tegezzük egymást tovább is egészen
nyugodtan! — nevetett Margot.

— Szóval te este a lokálban tündéri estélyi ru-
háidban, kissé túlzott kozmetikád bűvöletében
egy amerikai film-vamphoz hasonlítasz... Most
pedig olyan vagy, mint egy erényes úrinő.

— Sajnos, nem adhatom vissza a bőrt! —
mosolygott Margot. — Mert te nappal is egy
könnyelmű, drága kis fiú vagy, akiben a komoly-
ság egyetlen szikráját sem fedezem fel.

Péter konyakot töltött, cigarettát kínált és
kissé zavartan vakarta a fejét.

— Mondd, kérlek, de ne haragudj, tulajdon-
képpen miért is jöttél most ide? Tudom, meg-
beszéltünk valamit, de annyira berúgtam, hogy
mindent elfelejtettem. Talán... izé... szerelem-
ről volt szó?

Margot nevetett.

— Nem... sokkal komolyabb dolgokról. Ar-
ról, hogy megmentelek a végső pusztulástól. Ren-
des keresethez juttatlak...

— Remek ötlet! Már rémlík is valami... Nem
mükincsekről volt szó?

— Igen. De, kérlek, remélem most józan vagy?

— Tökéletesen.

— Akkor figyelj, kérlek. Tudod, hogy már hónapok óta azon töröm a fejemet, hogyan menthetnék meg?

— Miközben a családom viszont azon töri a fejét, hogyan menthetne meg engem tőled? Kiszámították, hogy vagyonom tekintélyes részét költöttem rád...

— Ostobaság! Igazán mindegy, hogy az én társaságomban szórod a pénzt a lokálban vagy másokkal követsz el örültségeket. Különben is tisztában vagyok azzal, hogy legalább féltucat barátnőd van. Én csak a táncpartnered vagyok. Igaz?

— Fájdalom, csakugyan ellentálltál eddig minden csábításomnak.

— Tudod, hogy menyasszony vagyok!

— Kérlek, ne beszéljünk az erényeidről. Nem akarom ilyen szomorú témával kezdeni a mai napot.

— Igazad van. Térjünk a tárgyra. Hallottad már Tary Dávid nevét?

— Nem én!

— Persze, téged sohasem érdekeltek komoly emberek. Hát ő lesz a jövődöbeli társad.

— Mihez, ha szabad kérdeznem?

— A műkereskedéshez.

— Meg akarja venni a képeimet és a családi kincseknek nevezett arany- és ezüstgyűjteményt?

— Sokkal nagyobb üzletről van szó. Mondhatom, zseniális ötlet. Neki jutott az eszébe.

— Halljuk!

— Azt mondta: annak a grófnak semmi haszna nincsen abból, ha megveszem pár ezer pengőért a lomtárát. Két hét múlva úgyis elkölti a pénzt. Állandó jövedelmet kell számára biztosítani...

— A start kitünő! Ebben benne vagyok. Halljuk tovább.

— Mire gondol? — kérdeztem tőle — mire azt válaszolta — a maga grófjának megvan még ugy-e, a palotája? Mondtam, hogy: igen!.. Akkor hát ide figyeljen! Tudja, hogy az emberek milyen ostobák és snobok. Komédiát kell nekik játszani, hogy egy kis üzletet csinálhassunk. Amint tudja, magam is műkereskedésből élek. Óriási raktáram van. De bármennyire szolid alapon vezetem az üzletemet, az emberek mindig azzal az érzéssel lépnek a boltomba, hogy drágán vásárolnak. A műgyűjtőknek egyetlen szenvedélyük van: kéz alatt venni. Első helyen, a tulajdonostól vásárolni, a műkereskedő kikapcsolásával. Ravasz fickók, akik arra spekulálnak, hogy a tulajdonos nem is tudja, miféle kincset tart birtokában és olcsó filléreken potyázza el. Ez kell a vevőknek. Hát én megrendezem nekik ezt a komédiát. Elvitetem raktárom legjobb darabjait Szécsőy Péter gróf palotájába és ott adjuk el, mint a megszorult gróf ingóságait, családi ereklyéit. A műgyűjtőknek ez szörnyen imponál. A mellét düllesztve mutogatja a kis bronzszobrot vagy olajfestményt, hogy azt sajátkezűleg vásárolta a Szécsőy-palotában, eredetiségéhez, műértékéhez tehát kétség nem fér.

Azonfelül annak is örül, hogy egyszerű polgár létére a híres arisztokrata család fölé kerekedett, bemehet a grófi szalonba, alkudozhat és elviheti a neki tetsző legszebb dolgokat... No, mit szólsz ehhez?

— Óriásit!

— Tary ötven százalékot fizet neked a tiszta hasznából. És ez egy állandó üzlet. Évekig lehet folytatni.

— Lehet rá előleget is kapni?

— Valószínűleg. Beszélj vele. Ha akarod, nyomban ide hivathatom. Otthon van és várja a telefont.

— Üljön autóba és robogjon ide! Természetesen hozza az előleget!

Margot letárcsázta a telefont. Tary jelezte, hogy percek múlva ott lesz. Ezt annál inkább megtehetette, mert nem otthon várta Margot üzenetét, hanem a palotával szemközti kávéházban. Margot annak a számán hívta fel.

Tary Dávid olyan előkelően állított be, akár egy bankvezér. Kifogástalan sötét kabát, csíkos nadrág volt rajta, szemében monokli csillogott. Gomblyukában fehér szegfű. Ha valaki a szalonba lépett volna, feltétlenül őt véli a grófnak, pedig közben már Péter is felöltözött. De a sok lumpolástól fáradt, görnyedt és jelentéktelenül vézna volt.

— Hallottam érdekes tervét — mondotta Péter — kíváncsi vagyok a részletekre!

— Szívesen, de mielőtt erre rátérnénk, látnom kell, hogy tulajdonképpen mi az, amihez

Mrsulok? Előbb tehát egy hozzávetőleges leltárt kell készítenem a már itt lévő és eladásra szánt különböző műtárgyakról! A részletes katalógus elkészítése természetesen napokig tart, de egy felületes helyszíni szemle is némi fogalmat adhat a szakértőnek arról, hogy miről van szó?

Péter bólintott.

— Kérem, rendelkezésére állok. Csak egy pillanatnyi türelmet kérek, amíg kihozom az egyes szekrények kulcsait...

Kisietett a szalónból.

Abban a pillanatban Margot és Tary összenéztek, arcukra széles, elégedett mosoly húzódott.

— Szenzációs fogás! — mondta halkan Tary és a kezét dörzsölte.

Margot villámgyorsan szájon csókolta.

— Ebből is láthatod, hogy imádlak! — sugta és a szemei csak úgy ragyogtak a boldog izgalomtól.

II.

Péter visszajött, kezében egy köteg kulcsot szorongatott.

— Mehetünk — mondotta és előzékenyen mutatta az utat.

A sárga szalónba léptek és Péter úgy szavalt, magyarázott, akár egy hivatalos idegenvezető:

— Ez itt egy eredeti Munkácsy-színvázlat, melyet a mester az Ecce homo című festményéhez készített. Ez a szemközti falon Le Brun francia festő, XIII. Lajos udvari piktorának alko-

tása ... A zongora fölött Giordano Luca Madonnája.

Tary nagyítót vett elő, a képekhez hajolt, hosszan és figyelmesen vizsgálta az egyes részeket, a vászonszövését, a festék patlogzását. Egyébként egy szót sem szólt.

— Ajánlom figyelmébe ezt a goblinszövést — mutatott a másik szoba falára Péter, — a XVI-ik századból származik. Családom becsületes rablás útján jutott hozzá. A Szécsőyek ugyanis harcba szálltak a Németországból bevándorolt Felsenburgokkal, leöldösték őket és kastélyuk berendezését lefoglalták. Családom eljárása akkori-
ban teljesen korrekt volt, mert a Felsenburgok felséglázadásban találtattak bűnösnek, összeesküvést szítottak és veszélyeztették a békét. Az üvegszekrényben látható ékszerek egyrésze is abból az időből származik ...

Tarynak egy arcizma sem rándult. Fagyos közönnyel hallgatta a szóáradatot. Minden darabot külön a kezébe vett, nagyítójával megnézte és visszatette a helyére. Margot már sokkal kevésbé tudott uralkodni magán. Időnkint lelkes kiáltással adott kifejezést elragadtatásának. Már legalább tizedszer jegyezte meg az egyes daraboknál, hogy: ...ha pénzem lenne, ezt azonnal megvenném!

Még végimentek néhány termen. Tary többször lehasalt, megnézte a szőnyegek szövését, megforgatta az apróbb szobrokat, világosság felé tartotta a drágaköveket és kristályedényeket, jegyzeteket írt noteszébe és makacsul hallgatott.

Péter láthatóan ideges volt.

A nyolcadik szobában elunta az idegenvezetést.

— Ezek a legértékesebb dolgaim — jegyezte meg. — A többi modern vacak. Persze azokat is méregdrága áron vásároltuk Londonban, Párisban, a Riviera mondén boltjaiban, de nem hiszem, hogy különösebb műértékük lenne. Ezek azonban értékes régiségek. Nos, mi a véleménye róluk? Megjegyzem, kissé az idegeimre megy az ön makacs hallgatása. Úgy viselkedik, mint egy némaságot fogadott barát...

— Bocsásson meg gróf úr, összefoglalva óhajtottam véleményt nyilvánítani.

— Hát most már beszélhet, kérem.

— Ha megengedi, ülünk le előbb.

— No-nó! Minek ez az ünnepélyesség?

— Kedves gróf úr, kénytelen leszek nagyon kellemetlen dolgokat mondani!

— Hogy érti ezt?

— Ön ugyebár azt hiszi, hogy nagyon értékes dolgokat mutatott nekem?

— Természetesen!

— Fájdalom, ki kell ábrándítanom. A képek legnagyobb része hamisítvány, vagy amennyiben eredeti is, az illető mester legsilányabb alkotásai közé tartozik. Az ékszerek ötvösmunkája gyenge, a nyers fémérték néhány ezer pengő. A kövek közepes példányok... A szőnyegek...

— Szóval mennyit érnek? — kérdezte ingerülten a gróf.

— Kérem — mondotta elhárító mozdulattal Tary — nem akartam a gróf urat felbosszantani,

de jobb, ha tőlem fűdja meg mindezt. Az összérték talán húszezer pengő, feltéve, hogy naiv, sokpénzű vevők jelentkeznek. Szakértő ennyit sem ad. Mondhatom szerencse, hogy idejében kerültem méltóságoddal összeköttetésbe, mert ha ezeket a gyenge dolgokat bocsátotta volna eladásra, úgy teljesen hitelét vesztette volna a Szécsőy gyűjtemény. Így azonban még nem történt nagyobb baj. Majd a helyükre állítjuk az én komoly és abszolút értékes raktáram legszebb darabjait és azokat adjuk el.

— És mi történik az én szőnyegeimmal, festményeimmal, ékszereimmal?

— Legyen nyugodt, kérem, igyekezni fogok azokat is a legjobb áron eladni. Majd az ügynökeim felhajszolják a megfelelő naiv vevőket. Valami előleget adhatok is rájuk.

— Mennyit?

— Mondjuk, ötezret!

— De hiszen legalább százezret érnek!

— Kérem... ha nem bizik bennem, nem avatkozom a dologba. De kár légvárakat kergetni, gróf úr. Én pontosan ismerem az ország valamennyi műgyűjtőjét, tudom, hogy ki mit keres és mennyi pénzt hajlandó áldozni. Mondhatom, hogy az én segítségem nélkül még tízezer pengőt sem fog elérni. Ön nem ért az eladáshoz. Szakértőre van szüksége és mindenekelőtt: megfelelő portékákra. Minderről hajlandó vagyok gondoskodni. Ha megengedi... még ma felküldök a palotába egy nagyobb készletet. Remek antik ékszereket, briliáns diadémokat, karkötő-

Két, csodálatos gyöngyöket. Legnagyobb felmívelő értékben. Azonkívül egész sereg értékes festményt akasztunk a falakra... Ez a palota lesz az ország legszenzációsabb muzeuma. Külföldről fog-nak idejönni a műgyűjtők... Rendben van?

Péter pillanatig gondolkozott. Elvégre ez igazán nem látszott kockázatos üzletnek. Csak nyerehet rajta. Megbízhat olyan valakiben, aki száz-
ezres értékeket ad át őrizetre.

— Jól van — mondotta — felküldheti a dol-
gokat.

Tary bólintott és körülmutatott:

— Ezeket pedig majd lassan behordatom a raktáramba, illetve, ha akad vevő, egyet-egyét becsúsztatunk a komoly műkincsek közé. Két-három komoly érték közé mindig be lehet csempészni egy gyengébbet is... A megállapodásunkat egyébként majd írásba foglalom és estére fel-hozom... A viszontlátásra, gróf úr!

Mikor kiment a szobából, Margot diadalmasan nézett a grófra:

— Most beszéljl Micsoda lány vagyok!

— Angyal! — válaszolta Péter.

— És mennyivel vagyok az üzletben?

— Természetesen felesben! — mondotta an-
gyali könnyelműséggel Péter. Egy pillanatig sem gondolt arra, hogy az üzleti haszon ötven száza-
lékát már Tarynak ígérte és ha a megmaradt
összegben is osztozik, úgy már csak huszonöt
százalék esik rá.

Margot megcsókolta.

— Úr vagy. Tudod, szerelemből is megtenném,

de valamiből csak élnem is kell? De most ne beszéljünk erről. Túlságosan sokáig voltunk komolyak és ez meglehetősen unalmas dolog. Van valami jó lemezed? És remélem, innivaló is akad?

Péter lelkesedve helyeselt.

— Igazad van. Aki százezres üzleteket köt, annak joga van egy kis szórakozáshoz is.

III.

Dr. Dér Márta, a művészettörténetek tudora, Dér Tamás régiségkereskedő leánya jóval éjjel után még ébren volt és egy könyvet olvasott. Imádta ezt a drága csendet, amikor egy karosszékben elnyújtódzva, kedvére temetkezett a különböző hangulatokba, senki sem zavarhatta.

De egyszerre elhalványodott, a könyv kihullott remegő kezéből, felugrott és tanácstalan rémülettel állt néhány pillanatig.

Éles, kiméretlen csengetyűszó hasított a csendbe, egyszerre négy-öt helyen szólaltak meg a vészcsengők.

Nem lehetett kétséges. A földszinten lévő üzletben betörők járnak. Hozzáérték a páncélszekrényhez és a villamoscsengők automatikusan megszólaltak.

Mit tegyen?

Apja törődött, gyenge, beteges ember, nem veheti fel a küzdelmet a betörőkkel.

És az izgalom komolyabb idegrohamot váltott ki belőle.

A házmestert kell felébresztenie.

A sötét lépcsőházban csak botorkálva tudott haladni. A lábai annyira remegtek, hogy a korlátba kapaszkodott, nehogy elvágódjon.

— Vince úr! Vince úr! — dörömbölt a portásfülkén.

— Az áldóját — kiáltotta a házmester megrökönyödve, mikor meghallotta, hogy miről van szó. — Rendőrt kell hívni.

— De hiszen addig teljesen kirabolják az üzletet!

— Sajnálom, kisasszony! Mit tudom én, hányan vannak és nincs-e náluk revolver?

Az üzlet felől halk kopácsolás, siető lépések hallatszottak.

A házmester sietve kinyitotta a kaput.

— Rohanok, hívom a rendőrt! — mondotta és eliramodott, mintha puskából lőtték volna ki.

A kapu döngő nyitására elhalkultak az üzletből kiszüremelő hangok. Márta félig holtan állt a kapu aljában. Láta a félig lebecsátott vasredőny mögött imbolygó fényt.

Azután villámgyorsan felvágódott az üzlet ajtaja és a vasredőny nyílása alatt két sötét alak ugrott az utcára.

— Segítség! — sikoltotta Márta.

A betörők, mint az örültek rohantak és eltűntek az utcasarkon.

Az ellenkező oldalról futva érkezett a házmester a rendőrrel.

A rendőr sajnálkozva vont vállat.

— Ezek bizony meglógtak! Gyerünk, nézzük meg, milyen munkát végeztek?

Bementek az üzletbe és felkattanították a vil-
lanyt.

Első pillantásra megállapították, hogy a pán-
célszekrényt megfúrták. Márta oda akart ro-
hanni, de a rendőr visszatartotta.

— Előbb azonnal értesítem telefonón a főka-
pitányságot. Semmihez sem szabad nyúlni. Nem
szabad eltörölni az ujjnyomokat. Ámbár ezek a
zsiványok biztosan gumikesztyűvel dolgoztak.

— Tönkrementünk! — zokogta Márta. —
Minden értékünk ebben a szekrényben volt. Az
antik arany ékszerek, drágakövek...

— No-no — dühnyögte a házmester — a ked-
ves papája bizonyára biztosítva van betörés ese-
tére.

— A pénz nem minden! Volt köztük néhány
műkincs, amely az én magántulajdonom volt.
Például egy Hadrián császár korabeli metszett
gyűrű, amely a korai bizánci ötvösművészet re-
meke...

Elhallgatott. Ráeszmélt, hogy a házmesternek
és a rendőrnek ugyan hiába próbálna műtörté-
neti előadást rögtönözni a kezdeti keresztény egy-
házművészet remekeiről. A rendőr a főkapitány-
ságra telefonált, a házmester pedig fejcsóválgatva
nézte a kasszán tátongó lyukat.

— Későn szólaltak meg a csengők! — álla-
pította meg szakértően. Büszke volt arra, hogy
konyított valamit a szerelési munkákhoz.

Az üzlet előtt autószirénázás hallatszott.

Megérkezett a rendőri bizottság.

*

— Űgy űrzem magamat, mintha muzeum-ban laktuék! — mondta műrgesen Pűter gróf Margotnak a fekete tűlgyfábűl kűszűlt olvasűszobában, amelynek kűnyvállványai azonban már rűgen bűrpultokká voltak átalakítva és színes kűtésű kűnyvek helyett műg színesebben csillogű pűlinkásűvegek sorakoztak rajta. — Műg szerencse, hogy lezártam a lakásnak ezt a hűrom szobáját és így maradt egy zug, ahová elmenekűlhettem. Szavamra, szerzűdtetnem kellene egy jazzt, kinyitnám ezt a szobát is és a műzeumot űsszekűthetnűm egy lokállal!

— Ne lűgy állhatatlan! — válaszolta Margot — azt hiszem, igazán szépen keresell!

— Jó, nem mondom, ez a Dávid, akirűl azt sem tudom, hogy műféle fajzat, kezembe nyom naponta valami kis pűnzt és ezért tűrnűm kell, hogy a Lipűtváros legkűvűrebb hűlgyei az én palűtámban bonyolítsák le a randevuikat. De műg ezt is eltűrnűm. Hanem tudod, mi tűrtűnt ma dűlelűtt? Azt találd el, hogy ki volt itt ma!

— Sejtelmem sincsen!

— Otruber tanár űr! Osztályfűnűkűm volt a nyolcadikban. Csak államtitkári protekciűval tudtam megakadályozni, hogy ne buktasson el. Kűpzeld, ide hozta az egűsz osztályt, hogy megmutassa nekik a Szűcsűy-műkincseket. Vűeletlenül belébotlottam és ettűl kezdve nem tudtam megszabadulni tűle. Azt akarta, hogy szeműlyesen világosítsam fel minden eladásra kűtett műtűrgy eredetűrűl és űrtűkűrűl. Kűpzelheted, milyen kűnos volt, hiszen a legtűbbjűt én is csak most látom

először. Azután lélkemre próbált beszélni, hogy álljak el szándékomtól, ne kótyavetyéljem el az ősök által szerzett kincseket. Végül azt mondta a fiúknak, hogy most saját szemükkel láthatják, hogyan pusztul a történelmi Magyarország... Mondd, kérlek, hány óra?

— Négy.

— Hála az égnek! Félóra múlva zárunk... Sok látogató van?

— Van vagy hús.

— És legalább vesznek?

— Tary remekül dolgozik. Az emberek el vannak kábulva, hogy micsoda műremekek vannak felhalmozva. Az összes ügynökök szétröpítettek már távirataikat Angliába és Amerikába, hogy ez a legjobb vásárlási alkalom. Tudod, igazán pénz mégis csak ott van... A legjobb darabokat addig nem is mutatjuk, ameddig a dollár és a font nem jelentkezik.

Tary lépett be. Még elegánsabb és méltóságosabb volt, mint máskor. Csak egy angol lordban lehet annyi fölény, mint amennyi minden mozdulatából áradt.

— Hozom a leszámolást! — jelentette. — Hatezer pengőért árultam. Ennek tiszta nyeregsége négyszáz pengő. A fele, kétszáz pengő önt illeti!

Margot az asztalra letett kétszáz pengőből felvett százat.

— Száz pedig egyezségünk szerint az envém! Péter kissé savanyú arcot vágott.

— Nem sok!

— Hja — vonta vállát Tary — ön elfelejti, hogy egészen csekély haszonnal lehet csak dolgozni. A vevők lenyúzzák az ember bőrét! Talán később, ha majd a gyűjteményt teljesen rendeztem és végleg elvittem minden értéktelen limlomot, nyerni fogunk értékben...

— Es mi van a képekkel, szőnyegekkel, ékszerekkel, amelyeket már elvitelett?

— A raktáramban porosodnak. A negyedét sem tudtam még eladni. De hiszen mondtam, hogy majd ezekről külön számolunk el!

Péter unta a beszélgetést. Tisztában volt azzal, hogy Tary éppen olyan uzsorás, mint a löbbi éjszakai hiéna, akik ott leskelődnek a könnyelmű aranyifjúság körül. Homályosan motoszkált a fejében, hogy fel kellene szólítani, mutassa be az eladott műkincsek beszerzési árára vonatkozó bizonyítékait, hiszen enélkül úgy számolhat el, ahogyan akar. Bizonyára ötször akkora a nyeresége, mint amennyit bevall. Ah, bánja az ördög... hát nyerjen a gazember. Az a fő, hogy végeredményben mégis mindennap kifizet száz-kétszáz pengőt, az elvitt értéktárgyakra is adott vagy kétezer pengő előleget. Egyelőre nincsen semmi baj... Biztosítva van gondtalan megélhetése és a holnappal nem érdemes törődni.

Margot gyorsan fülébe súgja:

— Este a Paradicsommadárban!

Titokban megértő kézzsorítást váltottak. Margot a cinkos huncutságával mosolygott Péterre.

— Ez a Dávid atyó úgy látszik szerelmes beléd és titkos céljai vannak! — mondotta Péter

gróf, mikor Tary a szolga kérésére visszament egy percre a kiállítási csarnokká átváltoztatott terembe.

Margot fölényesen intett:

— Nem számít. Egyáltalában egy férfi sem érdekel... persze a te kivételeddel... De hiszen ezt tudod. Egy kicsit húzom a fiút, erre szükségünk van, minél több pénzt kell kiszednünk belőle. Elvégre mégis csak ő az üzletember.

— Hétpróbás csirkefogó. Aljasul becsap. Minden nyereséget ő vág zsebre.

— Ez túlzás. Gondold meg, nélküle nem vevők járnának már ide, hanem árverési hiénák!

— Utálatos dolog! — mormogta Péter. — Csak sikerüljön egy nagyobb összeghez jutnom, azonnal pakkolok és megyünk Nizzába, vagy San-Remóba. Unom már Tary úr undok fizimiskáját.

Tary visszajött, meghajtotta magát.

— Mára végérvényesen végeztünk. Velem jön Margot kisasszony? Meg akarok mutatni néhány antik brokáthimzést, mielőtt felhozom a kastélyba. Kíváncsi vagyok, hogy női szemmel nézve hogyan tetszenek?

— Mehetek! — mondotta Margot.

IV.

Alig léptek ki a kapun, Tary arcáról eltűnt az udvarias mosoly.

— Azt hiszem, nagy dologról van szó — mondotta halkán. — A szolga a telefonhoz hívott az

fmént. Vörös jelentkezett. A fiúk, úgylátszik, nagy fogást csináltak az éjszaka...

Margot legyintett.

— Vörösnek csak a szája jár. Ha ellop egy tubákos szelencét, már királyi ékszerre fújja fel.

Tary komoran ráncolta homlokát.

— Pedig ideje volna, hogy végre valamilyen tisztességes zsákmányhoz jussunk. A játék nagyon kockázatos, nem csinálhatjuk tovább ezt a komédiát, bármennyire is zseniális volt az ötlet... Ha végre csakugyan megkaparintok valami komoly értéket, amelyért ötven-hatvanezer pengőt lehetne egy summában kapni, nyomban kerekeltünk. Torkig vagyok a Szécsőy-palotával és a kis gróffal...

— Ugyan kérlek, hiszen alaposan megnyirtad.

— Félek, hogy a végén mégis ráfizetek. Ma bevallom, már kétszer voltam azon a ponton, hogy kitekerjem a nyakadat.

— Az enyémet? Miért?

— Ne nézz hülyének. Azt hiszed, nem veszem észre a gróffal való pajzán kis játékaiddat? Az összesimulásokat, titkos kézszorításokat, sutlóságokat?

— Örült! Jól tudod, hogy ez is az üzlethez tartozik!

— De úgy látszik, hogy ez az üzlet egyetlen része, melyet becsületes meggyőződéssel intézel. Nem valami nagy gyönyörűség meséket mondani a látogatóknak, mialatt ti odabent a másik szobában csókolódtok. Hát én ezt nem bírom idegekkel.

— Csak nem vagy féltékeny?

— De még mennyire. És ha ez sokáig így fog tartani, akkor én a gróf úr folyószámláját egy jól irányzott revolvergolyóval fogom lezárni. Egyébként még nem vagyunk készen...

— Más mondanivalód is van?

— Felvilágosítást szeretnék bizonyos pénzekkel kapcsolatban. A kastélyból elhozott képek és szőnyegek egy részét te adtad el a félszemű Vili-nek, de a pénzt elfelejtetted még átadni nekem. Bizonyos családi ékszerek is nálad maradtak véletlenül, melyeket el kellett volna adnod...

— Jobb volna, ha kevésbé lennél kapzsi. A gróf már gyanakszik. Panaszkodott, hogy becsapod. Alig tudtam megnyugtadni. És ez a hála... Szégyeld magad...

Margot komolyan dühös volt. Nyilvánvaló volt, hogy Tary őt is komiszul kihasználja. Margot ismerte az alvilág féfiainak erkölcsét. Meg volt győződve, hogy Tary, ha pillanatnyilag szereti és ki is tart mellette, bármely percben habozás nélkül faképnél hagyja, ha viszonyuk kényelmetlenné válik, vagy nem lesz rá többé szüksége. Margot egyre zavarosabbnak látta jövőjét.

— Nem vagy megelegedve velem? — kérdezte gúnyosan Tary, mintha csak Margot gondolataiban olvasott volna.

— Nem. Egyáltalában nem.

— De a pénzt, remélem, megkapom tőled?

— Nem, barátom. Az egyelőre nálam marad. Tudod, nem akarom, hogy hozomány nélkül vegyél el feleségül...

Tary dühösen ajkába harapott.

— Nagy zsvány vagy! — mormogta. De nem feszegethette a dolgot. Egyelőre még nagy szűksége volt Margotra. Korai lett volna az összeveszés, avagy éppen az erőszakoskodás. Majd eljön annak is az ideje.

Szerencsére nem látott be Margot agyába, nem tudhatta, hogy micsoda veszedelmes gondolatok fogantak meg abban...

V.

Péter már éppen el akart menni hazulról, mikor inasa egy hölgy névjegyét hozta be

— Dr. Dér Márta műtörténész — olvasta a gróf a névjegyet és fanyar arcot vágott.

— Mondd meg a kisasszonynak, hogy hivatalos óra után a műkincsek ügyében senkit sem fogadok. Különben sem értek hozzá. Mondd, nagyon ronda őnagysága? Képzelem, negyven éves, állig begömbölt gallér, szépen serkenő bajusz...

— Méltóságos uram, a hölgy gyönyörű!

— Egy doktorkisasszony?

— Nem tudom micsoda, de nagyon szép!

— Akkor mégis csak küldd be.

Márta belépett. Elegáns, sötét angol kosztüm volt rajta, a baloldalon egy kis ibolyacsokor. Vannak nők, akikre fel kell figyelni, mikor a szobába lépnek. Mert nemcsak ők osonnak be az ajtón, hanem egy egész hangulat-komplexum, diszkrét illatok, halk, muzsikás poézis.

Péter meglepetten nézte. Már maga sem tudta, hogy mikor beszélt utoljára urilánnyal. Egész élete a mulatók könnyelmű világában zajlott le, szabadszájú és könnyelmű férfiak és nők között, ahol szinte kötelező a sikamlós viccelés és minden vaskosan és rikítón kellett magát. Túlzott kozmetika, rengeteg festék, vakmerő kivágású, már szinte jelmezeknek látszó ruhák, kacérság, flört. De ez a nő... mintha egy másik világból pottyant volna le. Péter, akinek lába alatt már megindult a talaj, aki tudta, hogy a reménytelen züllés és nincstelenség vár rá, valami tompa eszméléssel bámult rá, talán megrendülés és késői bánat is remegett fel benne, hogy ilyen lányhoz kellett volna kapcsolnia sorsát. De ugyanakkor tisztában volt azzal, hogy mindezzel megkésett, semmi értelme sincsen az érzelmeskedésnek, az ő sorsa meg van pecsételve. Jobb minél gyorsabban túlesni ezen a zavaró és nyugtalanító hangulaton, mintahogyan az erkölcsi prédikáció elől szeret minél előbb meglógni az, akinek lelkében nem találnak visszhangra a keneteljes szavak.

— Parancsol, doktor kisasszony? — kérdezte hideg udvariassággal.

— Bocsásson meg, gróf úr, hogy ebben a szokatlan időben kerestem fel Tary úr távollétében.

— Nem értem — képedt el Péter.

— A műkinceseiről akarok beszélni...

— Bocsásson meg. Én ezzel nem foglalkozom. És nem is értek hozzá.

— Gondoltam és éppen ezért jöttem. Figyelj

meztetni szeretném néhány különös dologra. Én ma mint érdeklődő jelentem meg. Atyám mű- és régiségkereskedő. Az üzletet egyébként már két év óta én vezetem. Angliában és Franciaországban tanultam ki a mesterségemet és a doktori diplomámat is Párisban szereztem. De nem erről van szó. Ismétlem, vásárolni jöttem ma ide abban a reményben, hogy talán sikerül felfedeznem néhány értékes régiséget. De legnagyobb csodálkozásomra az eladásra szánt gyűjtemény szinte kizárólag egészen modern ékszerekből, szobrokból és szőnyegekből áll. Bocsásson meg, gróf úr, de ezt nem értem... Hiszen az ember ilyen ősi kastélyban középkori dolgokat remél találni... Természetesen kérdést intéztem Tary úrhoz, aki azt mondotta, hogy az antik kincsek még feldolgozás és leltározás alatt állnak. Egyébként bizalmasan megsúgta, hogy azok nem sokat érnek és erélyesen biztatott, hogy válasszak inkább a modernekből valamit. Nem árultam el, hogy szakértő vagyok és makacsul ragaszkodtam a régiségekhez. Erre az egyik terem elhagyott zugába vezetett, ahol egymásra dobva hevert néhány kép és szőnyeg.

— Ezek még itt vannak, a többit elküldtük restaurálni... Tudja, a szőnyegek szakadtak voltak, a képekről pedig lepattogzott a festék...

— Hát kérem, gróf úr, én megnézem ezeket a félredobott szőnyeget és képeket és megállapítom, hogy azok között olyanok vannak, amelyeknek értéke egyedül is meghaladja az eladásra bocsátott gyűjtemény egész értékét. Ne hara-

gudjon, gróf úr, de ezek után az egész aukció blöffnek tűnik fel. Kénytelen vagyok azt hinni, hogy ezeket a bazári árukat a vevők megtevesztésére hordták fel a kastélyba, míg a valódi kincseket eldugták. Mindez természetesen a gróf úr magánügye...

Péter fülig vörösödött. Úgy szégyelte magát, mint a tanítója által tetten ért kis diák.

— Nagyon kínos, amiket mond, doktor kisasszony, de biztosítom, hogy én igazán ártatlan vagyok.

— Kérem, gróf úr, egy pillanatig sem kételkedtem ebben. De, úgylátszik, ön túlságosan jóhiszemű. Tary úr nem a szakértő kötelező lelkiismeretével teljesíti a rábízott kényes feladatot. Ehhez azonban természetesen semmi közöm nincsen. Amit tapasztaltam, elegendő volt ahhoz, hogy Tary úrral ne tárgyaljak tovább. Legjobb-nak véltem közvetlenül gróf úrhoz fordulni és megkérdezni: komolyan eladja a Szécsőy-palota kincseit? Ha igen, akkor vevő vagyok rá. Mindent készpénzzel fizetek. Atyám egy nagy külföldi érdekeltség állandó megbízottja. Tehát jobb árat adhatok, mint bárki más. Méltóztassék megmondani: van-e mód arra, hogy megnézzem az eredeti műtárgyakat?

Péter zavara egyre növekedett.

— Félek, hogy Tary már eladta egy részét.

— Szóval, nem javítás céljából hordta el a hiányzó tárgyakat?

— Tary azt mondta, hogy csupa rossz, értéktelen utánzatból állt a gyűjtemény.

— A néhány kép és szőnyeg után ítélve, amelyeket láttam, ennek éppen az ellenkezőjét állíthatom...

— Hallatlan! Kifosztott a gazember! — kiáltotta a gróf. — De hát most mit tegyek?

Egy gyermek gyámoltalanságával és naiv bizalmával nézett Mártára. Érezte, hogy a nő erősebb, okosabb.

— Talán még nincsen későn, leleplezhetjük Tary úr üzelveit!

— De hát hogyan?

— Úgy látszik, ez az úr körmönfont gazember. Nem csaphatunk egyszerűen rá. A műkereskedés nagyon könnyű réseket nyit a menekülőknek. Védekezhetik azzal, hogy jóhiszeműen tévedett. Döntő bizonyítékot kell szerezni a rosszhiszeműségéről.

— Forduljak a rendőrséghez?

— Nem ajánlom. Előbb megfelelő adatokat próbálok gyűjteni... Ha megengedi, holnap ismét eljövök, mint vevő és feltűnés nélkül megfigyelem Tary üzelveit... Talán sikerül még megmentenem a kincseit. Vagy legalább is egy részét.

Péter növekvő ámulattal nézett Mártára. Ki ez az ismeretlen lány, aki ide toppan a szobájába és a segítségére jön. Önzetlenül, becsületesen, valami szent puritánizmustól hajtva. Milyen másféle nő ez, mint az a másik... Margot, aki úgy sodorja, ragadja ismeretlen forró örvények felé, mint a számum. Amaz a mámorba illásodott biztos halál és pusztulás, ez az üdítő, tiszta élet,

Valahogyan utána kellene nyúlni, megragadni, könyörögni, hogy vigye magával, szabadítsa meg az átkozott tespedésből, amelybe zuhant.

— Milyen különös lány maga! — dadogta. — Milyen okos és milyen szép!

— Bókolni akar?

— Sajnos, ezt már régen elfelejtettem. Úgy látszik, csak éppen úgy bámulom magát, mintahogyan maga kigyullad, ha egy szép műtárgyat lát.

— De én legalább értek a műtárgyakhoz, de maga a nőkhez...

Hirtelen elnevette magát és kedves, szinte kamaszos pajkossággal jegyezte meg:

— Tudja, de nem szabad haragudnia, gróf úr, sokszor láttam magát színházban, persze operet-teknél és néhányszor mulatóban is... hát nem nagyon válogatta meg a hölgytársaságát.

Péter kesernyésen nevetett.

— Igaza van. De ez csak részletkérdése egy zátonyra futott életnek. Ha előlről lehetne mindent kérdezni, ha oda csöppennék hirtelen, ahol a baj elkezdődött. Ha mondjuk maga két-három év előtt jelentkezett volna. De most már kár erről beszélni. Tudja, mit szeretnék? Mindenen túl lenni. Én most nem élek, hanem egy lassú öngyilkosságot hajtok végre magamon.

— Rettentőket beszél!

— Olyan sok borzalmas dolog van mögöttem és körülöttem, hogy az utálattól már nincs is kedvem és erőm feltápáskodni. Engem már az sem háborít fel, amiket az előbb mondott. Mond-

Juk, hogy Tary csakugyan becsap néhány ezer pengővel. Mit jelent ez? Majdnem semmit. Én a pénzt ugyis szétszórnam. Talán jobb is így. Hamarabb leszek túl mindenén.

Volt valami vad, fájdalmas lázadás e szavakban. Márta meglepetten figyelt fel. Hiszen ennek az embernek szíve van. Nem züllött, csak szerencsétlen.

— Szeretném megvigasztalni magát. — mondotta halkán.

Péter rácsodálkozott.

— Sajnál? Miért? Nem érdemlem meg. Es azt sem tudom, hogy mindezt miért mondtam el magának?

A fali óra harangozott. Péter felrezzent. Az a másik ... már várja.

— Bocsásson meg ... találkozóm van! A vizionlátásra holnap!

Márta kisietett. Az arca lángolt. Szíve hevesen dobogott. És nagyon szeretett volna sírni. Kimondhatatlanul boldogtalan volt.

Mennyire várta ezt a találkozást! Két év óta volt szerelmes Péterbe. Némán, reménytelenül. Mindent tudott a fiatal grófról, akit csakugyan egy színház páholyában pillantott meg először. És beleszeretett. Beleőrült egy rajongó, naív lány minden lángolásával. Az ilyen szerelmen nem segít a doktori diploma. És minél több pletykát írtak a lapok Péterről, mennél több botrányát szellőztették, Márta annál makacsabban és boldogtalanabbul imádta. Egészen egyoldalú szerelm volt, hiszen a gróf még csak azt sem sejt-

hette, hogy a világon van. És mégis, Márfa vákon bízott abban, hogy egy napon találkozni fognak...

És, úgy látszik, ha valaki nagyon akarja és ostromolja a csodát, hát bekövetkezik. Két nap előtt olvasta, hogy Péter aukcióra bocsájtja a Szécsőy-palota műkincseit. Itt volt tehát a nagy-szerű, talán soha többé vissza nem térő alkalom, melyet nem volt szabad elmulasztania. Annyira elhatalamasodott rajta az izgalom láza, hogy e nagy szenzáció mellett teljesen eltörpült a négy nap előtti éjszakai betörés jelentősége. Holott, — amint kiderült — a betörők csakugyan a leg-értékesebb kincseket rabolták el, közel százezer pengő értékben. De a házmesternek igaza volt, túlságosan nagy anyagi veszteség nem fenyegett, mert az üzlet biztosítva volt.

És most túl volt a találkozáson, amelyre évenként át várt. Beszéltek egymással. Először csak hideg, közömbös hangon. Azután kiderült, hogy mindketten képmutatók. Mennyi őszinte fájdalom és megrendülés volt a gróf kitörésében! És milyen rettentő megerőltetésbe került neki, hogy ne ragadja meg a gróf kezét és ne valljon be mindent...!

Talán csakugyan ezt kellett volna tennie. Mindent merni, mindent kockáztatni! Lehet, hogy örökre elmulasztotta a kellő lélektani pillanatot. Ki tudja, lesz-e még olyan meghatott hangulatban a gróf?

De azután eszébe jutott, hogyan rezzent meg Péter az óra harangozásakor. Egyszerre eszébe

jutott, hogy várják. A nő várja. Az a másik világba tartozó nő, akivel ő nem mérkőzhetik meg. Hiába kínálnak tiszta vizet annak, aki hasisra szomjazik!

És Márta szemében könnyek csillogtak. Ostobaság volt égni, szenvedni, álmodozni. Most már nem kétséges, hogy szerelme meddő és céltalan. Soha nem lesznek egymásé. Világok zuhantak közéjük. A józan ész csak azt parancsolhatja, hogy minél gyorsabban vesse ki magából az édes mérget...

Az esze csakugyan ezt parancsolta. De a szíve ugyanakkor tudta, hogy mégis csak egy kötelessége van: megmenteni a grófot!

VI.

A pincérek rendelés nélkül hozták a francia pezsgőt. Azzal az ellenszenves, mézédessé, mosolygó hajlongással kalauzolták Pétert páholyába, amely már nem csak megkülönböztetett tiszteletet, hanem titkos cinkosságot is jelent. Önerzetes, dolgozó ember számára az ilyen pincérhódolat inkább sértést jelentene, mint megbecsülést. Az éjszakai alvilág társadalmi ranglétráját lehet megállapítani a lokálszemélyzet hajlongásának és mosolyának fokából. Mendelsohn bankárról mesélik, hogy egyik napról a másikra váratlanul megszakította egyik ügyfelével egy hatalmas pénzügyi terv tárgyalását. Amikor az illető elképedve kérdezte, hogy mi az oka a hirtelen hangulatváltozásnak, így válaszolt:

— Tegnap egy mulatóban voltam önnel, ahol a pincérek olyan szemtelen bizalmaskodással üdvözölték, hogy ebből nyomban kialakult előttem magánéletének fényképe. Ne haragudjon, de ezek után nem kívánok üzlettársa lenni!

De vannak süllyedő, vesztüket érző emberek, akiknek a mulató jelenti az egyetlen helyet, ahol még tekintélyük van, ahol élvezhetik a hízelgést és ahol ők a hangadók.

Később megérkezett Margot is és egyenesen Péter páholyába sietett. A fiatal gróf olyan furcsa fanyar s gúnyos mosollyal mérte végig, hogy Margot meglepetten figyelt fel.

— Miért nézel rám ilyen különösen? — kérdezte

— Mulatok. Pokolian élvezem, hogy mennyire ostobának tartasz.

— Nem értem...

— Hát ülj ide és igyál előbb néhány pohár pezsgőt, mert én már előnyben vagyok és nem szeretném, ha túlságosan józanul hallgatnál végig.

Margot engedelmesen ürített ki gyors egymásutánban két poharat.

— Ne légy utálatos, Péter! — mondotta. — Éppen ma szeretném, ha nagyon kedves lennél...

— Szóval, mosolyogjak is a kivégzésemhez!

— Megörültél?

— Nézd, fiam, szavamra nem haragszom rád. De úira mondom, ne nézz hülyének. Én teljesen tisztában vagok azzal, hogy a cinkosoddal, Tary Dávid úrral ki akartok engem fosztani...

— Részeg vagy. Azt akarod, hogy itt hagyjalak?

— Ah, nem. A többi nő sem lenne tisztességebb. Illetve én már rendes nővel nem is tudnék beszélni. Unom őket, mert úgy hatnak rám, mint az élő szemrehányás. Meg akarnak menteni, mint az irgalmas nővérek. De rajtam nem lehet segíteni, én rám kár szép szavakat és megható érzéseket pazarolni. Szóval mindennel tisztában vagyok. mindennel és nem is volna érdemes beszélni erről, de bosszantott, hogy olyan anyagi képpel jöttél be hozzám, hogy puszi-pajtásságot színlelsz, miközben azt számolgatod, hogy mennyit lehetne még belőlem kihúzni!

— Ez gyalázatosság. És most mondod ezt, mikor pénzt szereztem neked?

— A pénzt Tarynak és magadnak szerezted. Megcsaltok.

— Hogy mered ezt mondani?

— Kitűnő és megbízható besúgom akadt. Szóval: Tary értéktelen bazári szeméttel tömi meg a palotámat, a valódi műkincseket pedig elszikasztja, vagy potom áron vásárolja tőlem.

— Kérlek, ez lehetetlen, én nem értek a műkincsekhez... de nem hiszem Taryról...

— Eh, mindegy, ne izgulj!

— De izgulok és ha ez így van, a tulajdon kezemmel képelem fel a gazembert. Kikaparom a szemét. Feljelentem a rendőrségen...

Péter ivott, arcán még ördögibb gúnv jelent meg.

— Oh, mennyi tűz!

De úgy látszott, hogy Margot csakugyan lelke mélyéig fel van dűlva. Alig tudta visszafojtani a könnyeit. Az arca rángatózott.

— No, no! — mondta Péter, mikor Margot kétségbeesett mozdulattal félrelökte a poharat — mit jelent ez?

— Rettentő, hogy éppen most mondtad ezt — tört ki keserűen. — Ha kissé tapintatosabb vagy és nem rohansz meg ezzel a borzalmas váddal, egészen másképpen ítéltél volna meg.

— S ugyan miért?

— Hát ha mindent akarsz tudni... igenis loptam, csaltam, de tudod-e miért és tudod-e kinek? Érted és neked! Ne bámulj rám. Ez az igazság. A vagyoned romjait nem lehetett másképpen megmenteni, csak így. Hiába próbáltam volna a lelkedre beszélni, az nem ért volna semmit. És azt is tudtam, hogy én egymagam nem hajthatom végre tervemet, idegen segítség kell, olyan valaki, aki imponál neked. Ezért társultam Taryval. Egyetlen célom az volt: jó áron értékesíteni mindent, megfizetni Taryt fáradságáért, persze csak szerényen és munkájával arányban és a megmaradt pénzt eltenni számodra.

— Micsoda önzetlenség!

— Nem önzetlenség... És most elég volt a gúnyolódásból. Először életemben nyitom meg férfi előtt a szívemet. Borzasztó, hogy ilyen helyen, ilyen hangulatban... De most már mind egy. Nem vagyok önzetlen. Önzésből teszem. Mert szeretlek és így akartalak magamhoz láncolni... Úgy reméltem, hogy majd együtt eluta-

zunk valahová... Neked nem lesz senkid s semmi. És én fogok számodra mindent jelenteni. Lassankint bele szoktatlak az új életbe. Valami állást szerzel a külföldön. Hat nyelven beszélsz, remek soffőr vagy, a lovakhoz is értesz, mint tréner is megélhetsz, akár a gyepen, akár a golfpályán. Pólóbajnok is voltál, mint ilyen is elhelyezkedhetsz. Abban reménykedtem, hogy majd lassankint csakugyan megszeretsz... és egyszer egy meghatott pillanatodban talán el is veszel.

Péter megdöbbenve nézett Margotra.

— Ez igaz? — kérdezte elképedve.

— Esküszöm... az Isten úgy segítsen.

— Drága! — mondotta meghatottan a gróf és megszorította Margot kezét.

— De most már minden késő... látom, hogy nem szeretsz és nem hiszel nekem.

— Hiszek neked, Margot...

— Ha tudnám, hogy ki volt az a bestia, aki árulkodott! Valld be, úgy-e nő?

— Hagyjuk ezt. Kimagyarázkodtál... az ügy el van intézve.

De Margot sokkal okosabb volt, mint Péter. Nagyon jól tudta, hogy semmi sincsen elintézve. Ellenkezőleg: a helyzet reménytelen. Péterben nem bízhatik többé. Bármelyik szeszélyes, dühös hangulatában szemébe fogja vágni: csaló vagy! Aljas és önző számítással hálózta be. Mindegy, hogy a vagyonomat megmentetted vagy elloptad, a célod végső eredményben az volt, hogy a hűbalkamba varrd magad és a rabszolgáddá, kitarthatoddá aljasíts...

Oh, ez egészen bizonyos, hogy így fog bekövetkezni. Ezer szerencse, hogy még idejében kiderült a dolog. Egyetlen megoldás van: visszamenni Taryhoz és most már érzelmösség nélkül végezni Péterrel.

De azért úgy tett, mintha megengesztelődött volna. Ittak és könnyezve csókolta meg Pétert a páholy háttérében, mikor a tangónál elhomályosult a terem.

Néhány órával később azonban álmából verte fel telefonon Taryt.

— Gyere azonnal, az Elefánt-kávéházban várlak. Sürgős közölni valóm van.

Tary meg sem lepődött. Megszokta, hogy a legváratlanabb időben csengetnek rá. Az ő életében a rendszertelenség volt a rendszer.

Margot láthatóan feldult állapotban volt.

— Elárultak bennünket... A gróf mindent tud. Azt is, hogy becsaptad a műkincsei felértékelésénél és hogy vásári portékákkal, hamisított holmikkal raktad teli a szobákat...

Tary dühösen ráncolta homlokát.

— Átkozott dolog. Kidobott bennünket? Feljelentett?

— Egyiket sem! Szerencsédre kitaláltam valami romantikus mesét és marad minden a régi-ben. De sietnünk kell...

Tary idegesen izgett-mozgott, óvatosan szétnézett a kávéházban.

— A fickók — súgta Margot füléhez hajolva — ezuttal csakugyan jól dolgoztak. Öt napig nem mertek jelentkezni a zsákmánnyal, de most

végre mindent átadtak nekem. Ha ezeket gyorsan pénzzé tesszük, azonnal útilapút kötünk a talpunk alá és megyünk... Előbb azonban meg kell szilárdítanom a gróf bizalmát. Remek ötletem támadt. Bízd rám... holnap szédülni fog ömértósága!

VII.

Tary sértődötten állított be másnap délelőtt Péterhez.

— Nem szeretem a hátam mögötti sugdolóadásokat, gróf úr. Margot elmondta, hogy kétkedik a tisztességemben. Ez a bolond nő szerelmes méltóságodba, úgy nekem támadt, mint egy vadmacska. Hát köszönöm, ebből nem kérek. Nem azért fáradok, hogy a végén hálátlansággal fizessenek. Mindenesetre különös, hogy éppen ma értesülök erről, amikor végre sikerült remek üzletet hoznom.

Péter kinzolt mozdulatot tett.

— Kedves Tary, halálosan unom a nagy jeleketeket. Nézze, még álmos és fáradt vagyok. Mit tudom én, hogy tegnap este mit beszéltem. Ezennel ünnepélyesen mindent visszavonok... Szóval, pénzt akar adni?

— Ez nem ilyen egyszerű, gróf úr. Kénytelen vagyok megvédeni a becsületemet. Ragaszkodom, hogy ma nézze végig az eladások menetét s majd személyes tapasztalatai alapján ítéljen...

— Kérem, engem igazán nem érdekel. Borzadok a tisztelt vevőktől...

— Sajnálom, ettől nem tágíthatok. Annál in-

kább ragaszkodom a személyes jelenlétéhez, mert be akarom bizonyítani, hogy micsoda remek új dolgokat sikerült szereznem, aránylag potom pénzért. Nézze meg ezeket a csodálatos antik gyűrűket, arany dísztárgyakat és gyöngyfüzéreket... Csak éppen azért mutatom, mert méltóságod azzal gyanúsít, hogy csupa modern, értéktelen bazáráruval tömöm meg a termeket. Majd alkalma lesz saját fülével hallani, hogyan vélekednek a vevők a kiállított és eladó tárgyakról. Igazán nem is tudom, hogy miért teszem ezt? Hiszen egészen jól eladhatnám én ezeket a dolgokat máshol is és nem kellene ilyen óriási hasznot leadnom.

Lassan szállingózni kezdtek az érdeklődők. A palota előtt elegáns autók parkiroztak. Néhány ismert műgyűjtő személyesen jött el. Különösen két idősebb elegáns, angol lordokra emlékeztető úriember tűnt fel, akik, úgy látszik, közös számlára akartak vásárolni. Apróra szemügyre vették mindent. Nagyítóval vizsgálták a képeket és ékszereket, szakértő módon végiglapogatták a selymeket, megnézték a szőnyegek csomózását és a porcellánok védjegyeit. És mintha véletlenül fedezték volna fel, oda mentek a terem sarkába lőköti eredetű grófi portékákhoz, turkáltak bennük és fitymálva fordultak Taryhoz:

— Ugyan kérem, hogyan lehetett ennyi jó dolog közé, ilyen lim-lomot keverni! Az egész gyűjtemény értékét leszállítják...

Felhúzták az orrukat, nem is vártak semmiféle kimagyarázkodást, elsiettek.

Tary titokban sokatmondó pillantással hunyorított Margotra.

— Most legalább személyesen győződhetett meg, gróf úr, hogy milyen kitűnő besúgója van — mondotta Tary gúnyosan. — Ezeket jól ismerem. Német műgyűjtők megbízottai, akik alaposan értik a dolgokat. Méltóztatott hallani, hogyan vélekednek az ön besúgója által olyan nagyon magasztalt eredeti családi kincsekről...

Péter mérgesen vállat vont.

— Vigye el az ördög az egészséget... Cselekedjen a legjobb belátása szerint... Csak engem hagyjanak békében.

Visszahúzódott könyvtárszobájába azzal az eltökélt szándékkal, hogy még egy kicsit aludni fog. Egy pillantást sem vetett maga köré, észre sem vehette, hogy Tary és Margot milyen megértően mosolyognak össze.

— Ez jól sikerült! — sugta Tary Margotnak. — Karcsi és Sanyi remekül játszották meg a szakértőket. Remélem, a gróf úr egyelőre megszűnt gyanakodni...

Körülnézett és halkán folytatta:

— A ma hozott dolgokkal nagyon csinyján kell bánnunk! Ezeket nem szabad akárkinek megmutatni. Csak bizzad rám, te ne törődj velük. Nekem jó szemem van, tudom, hogy kivel állhatunk szóba.

Az inas lépett hozzájuk.

— A gróf úr kéreti Margot kisasszonyt!

Tary haragosan húzta össze szemöldökét.

— Majd ennek is véget vetek hamarosan. Most

csak menj, legalább két napra szükségem van, amig együtt lesz a kellő pénz... De vigyázz, a komédiának is határai vannak és ha megcsalsz, ezzel a két kezemmel fojtalak meg!

Margot vállat vont, megvetően biggyesztette ajkát és besietett Péterhez.

Péter előtt megint konyakos poharak álltak. Úgy látszott, hogy nem mer és nem is akar ki-
józanodni.

— Utálatos ez a Tary! — mondta és szinte beleborzongott. — Kora délelőtt üzletekkel győ-
tör...

— Pénzt hozott.

Péter gyengéden magához vonta Margotot.

— Tegnap este nagyon kedves voltál. Nem fe-
lejtettem el, amit mondtál. Ne neved ki, még
mindig meg vagyok hatva. Tulajdonképpen nagy
boszorkány vagy...

— Miért?

— Hogy ennyire eltaláltad a kellő pillanatot,
amikor a legelhagyottabbnak éreztem magamat...
Tudod, már egy kissé belenyugodtam a revol-
verbe... A mi életünknek rendszerint ez a vége.
A tökéletes elzúllás, vagy a revolver. Én az
utóbbit választottam... De tegnap este olyan
különös szavakat mondtál... Én már leszoktam
arról, hogy szeressenek. Nem várok senkitől
gyengédséget, részvétet. Azt hittem, teljesen egye-
dül állok a világon. A családom esztendőik óta
kitagadott. És egyszerre csak jössz és kiderül,
hogy van valaki mellettem, aki vigyáz rám. Nem
erőszakosan, nagyképűen teszi ezt, mint a töb-

hiek, akik ezzel próbálkoztak. Csak úgy csendesen, titokban vállaltad az őrangyal szerepét. És egyszerre ráeszméltem, hogy mégsem vagyok egyedül és nem vesztettem el mindent... Ne szólj közbe és ne akard ezt könnyed kézlegyintéssel elintézni. Te a legjobbat tetted velem minden nő között...

— Egy kicsit részeg vagy, Péter. Ha kijózanodsz, nem leszel ennyire elérzékenyülve.

A gróf magához vonta és szenvedélyes csókokkal halmozta el.

— Hát nem különös, hogy egy napon kiderült, hogy mind a ketten komolyan szeretjük egymást? Milyen buták voltunk, hogy szégyeltük ezt nyíltan bevallani. Nem tartottuk méltónak, hogy mi is éppen úgy érezzünk, mint a nyárs-polgárok... Este óta egészen másképpen látom az életet... És tudod, minek örülök a legjobban, miért vagyok a legboldogabb?

— Mondd meg, szerelmem!

— Hogy éppen téged szeretlek. Téged, aki abból a világból való vagy, amelyről azt prédikálták, hogy csak bajt, nyomort, züllést hoz rám. Nevetnem kell, ha most visszaemlékszem arra, hogy hány, úgynevezett legmagasabb társadalmi körbe tartozó hölgyet szerettek volna velem feleségül vétetni. Csak úgy csöpögtek az erénytől és a méltóságtól. És most már bevallhatom: néha magam is úgy éreztem, hogy szilárd talajt, biztonságot csak egy ilyen házasság adhatna. És most te bebizonyítottad, hogy mégis az én szímatom győzött... Talán azért kellett ezt a né-

hány örült, forró esztendőt végig támolyognom, hogy végül is veled találkozzam és most már van bátorságom mindent felrúgni, fütyülni a nagyképüekre és új életet kezdeni... Képzeld, egészen komolyan elhatároztam, hogy dolgozni fogok. Arra is gondoltam, hogy esetleg mint mondén-táncosok szerződünk el valahová. Mért volna szégyen, ha varietékhez szerződnenk? Külföldön nagyszerűen fizetik az ilyen számokat, különösen, ha a szereplők neve körül egy kis botrány-szag van. Legjobb lesz Londonban kezdeni. Nagyon előkelő rokonaim élnek ott s ez növeli majd szereplésünk pikantériáját...

Margot elképedve hallgatta a kibuggyanó forró szavakat. Erre a fordulatra nem számított. Agya lázasan dolgozott. Úgylátszik, hogy mégis csak az eredeti terve mellett kell kitartania. Nem Tary, hanem a gróf az igazi partner.

— Vigyázz! Beszélj halkán! — mondta rekedten az izgalomtól. — A falnak is füle van és szökeési tervünk csak akkor sikerülhet, ha Tary semmit sem sejt.

Péter tágranyította szemét.

— Tary? Mi köze van neki hozzád? A szereződ?

— A szerelmével üldöz. Mit gondolsz, miért társult az üzletre? Nem szorult arra a néhány garasra, amit ezen keres. Nekem akart szívességet tenni. Az ostoba úgy kullog utánam, mint egy kutya. Persze, azt mondtam neki, hogy kettőnk között semmiféle mélyebb kapcsolat nincsen. Amilyen féltékeny alak, képes volna ránkgyúj-

tani a palotát, ha sejtene valamit. Így azonban remél. Meg van győződve, hogy előbb-utóbb az övé lesznek. Nem szabad idő előtt megtudnia az igazat, különben vége az üzletnek.

— És meddig tarthat még ez?

— Két-három napig! A hét végén már mehetünk Londonba.

— Megvegyem holnap a repülőjegyeket?

— Igen és gondoskodj az útlevelekről is. Álljon minden készen. Majd én megtudom néhány előkelő londoni artistaügynökség címét, akikkel megérkezésünk után nyomban érintkezésbe lépünk...

— Nagyon jó lesz! — ujjongott a gróf. Szemei friss örömtől csillogtak. — Édes! — mondotta és megint magához ölelte Margotot.

VIII.

Dér Márta egészen diszkrétén, szinte észrevétlenül lépett a nagy szalónba és elvegyült a látogatók között. Tary éles szeme mégis azonnal felfedezte. Homályosan úgy rémlett előtte, hogy ez a hölgy már járt itt. Ah, persze, tegnap végigszimatolta az egész gyűjteményt. Szakszerű megjegyzéseket tett és fitymálta a dolgokat. Veszedelmes és kellemetlen kis jószág. Még képes botrányt csinálni és elrontani a boltot. Pedig jó lenne megszelídíteni, mert ügylátszik rengeteg pénz felett rendelkezik. Arcizma sem rezdült az elképesztő árak hallatára.

— Szívesen megadnám, ha valódi volna! De

nézze, kérem, a kép vásznának a szövését, a festék frissességét, már mérföldről ordít a durva hamisítás...

— No, majd ma elkábítjuk kissé önagyságát! Szédülni fog az aranyos és előszedi a csek-könyvét.

De nem rohamozta meg azonnal. Várta, hogy a helyzet kialakuljon.

Egyszerre legnagyobb elképedésére észrevette, hogy Márta az utolsó teremből nyíló könyvtárszoba kilincset akarja lenyomni. Nyomban oda ugrott.

— Bocsánat, az már nem eladási terem. Ott a gróf úr magánlakosztálya van!

— Szeretnék a gróf úrral beszélni.

— Nem lehet. Hölgy látogatója van.

Márta fületövéig elpirult.

— Bocsánat! — mondotta zavartan és gyorsan elfordult.

De ugyanakkor Tary az ördög unszolására benyitott. Úgy érezte, hogy az ismeretlen hölgy látogatása kitűnő ürügy a gyanusan hosszú ideig húzódó idill megzavarására.

A szobából halk sikoly hallatszott.

Olyan őszinte, furcsa és ijedt volt a hang, hogy Tary nyomban felismerte a helyzetet. Hiszen Margot a legszemérmetlenebbül kijátsza. Csakugyan szereti a grófot. Így csak az a nő sikolt, aki valóban úgy érzi, hogy tetten érték.

A szeme vérbe borult. Minden önuralmára szüksége volt, hogy Margotra ne vesse magát és valami végzetes szamárságot ne kövessen el.

De mindez a másodperc töredéke alatt játszódott le. Margot már mosolygott és látszólag könnyed hangon vetette oda:

— Maga az? Miért nem kopog, mielőtt belép valahová?

De Péter dühöngött.

— Miféle modor ez, kérem? Mi jögon nyit ön be hozzám?

Tary mindennel számot vetett. Tudta, hogy jóvátehetetlen bulaság lenne, ha most elragadtatja magát. Sápadtan hajolt meg.

— Bocsánat, gróf úr... egy hölgy akart méltóságoddal beszélni!

— Nem érdekel. Senkit sem fogadok. És nézze, Tary, velem ne komédiázzon. Nem szeretném önt erélyesebb módon figyelmeztetni arra, hogy ha üzlettársam is, ez a társas kapcsolat semmi vonatkozásban nem terjedhet más térre is. Megértett?

Szúrós, fenyegető pillantással nézett Taryra, aki meghajolt és némán távozott.

Margot izgatottan csettintett.

— Ez kellemetlen...

Péter csodálkozva nézett rá.

— Miért? Félsz tőle?

— Ah, nem... de tudod, megbosszulhatja magát és nekünk szükségünk van a pénzre.

— Miattam felkötheti magát. A pénz sem érdekel túlságosan. Annyink van, amennyiből Londonba utazhatunk és amennyi néhány heti megélhetéshez szükséges. Azalatt majd csak kapunk szerződést...

— Azért a pénz nem árt. Ne haragudj...
utáná megyek a vadembernek...

Gyorsan szájon csókolta Pétert és kisietett a szobából.

IX.

Mikor Margot kilépett Péter szobájából, józanodni kezdett. A pillanatnyi meghiúsultság elmúlt és ridegen mérlegelte a helyzetet. Kétségtelenül az volna a kíváncsiabb megoldás, ha Péterrel marad és vele szököik. De van ennek értelme? Péter e pillanatban csupa buzgalom, lelkesedés, elszántság, de majd ha elszáll az alkoholmámor, ha majd valóban komolyan kell dolgoznia és nem a maga szeszélye szerint oszthatja be, hogy mit és mikor tegyen, egészen bizonyos, hogy csődöt mond az akaratereje. Az ilyen embert két héten belül minden szerződésből kidobják és akkor mi következik? Lavinaszerűen zuhan lefelé, egyre feneketlenebb és reménytelenebb zúllásbe. Jön a végnélküli alkoholmámor, a borzalmas jelenségek, féltékenység...

Margot kristálytisztán látta mindezt. Majd neki kell pénz után loholnia. És ha leül a mulatóban idegen férfiakhoz, hogy mulatassa őket, Péter botrányt rendez, megveri, talán a vendégeket is inzultálja. Nem, erről szó sem lehet. Ostobaság, hogy ennyire el tudott érzékenyülni. Még jó, hogy Tary bejött. Ez legalább száz százalékos gazember. Nincsenek elérzékenyülései, vashól vannak az idegei. hűvösen s lelkiismeretfurdalás nélkül követi el gázságait. Talán ő is nyakát töri

valamikor. De amig mozog és szabadlábbon van, kétségtelenül megbízhatóbb támasz, mint a fiatal gróf, akit senki és semmi sem menthet meg a teljes pusztulástól.

A legkitünőbb taktikát választotta. Nem várta be, amíg Tary felelősségre vonja, hanem ő lépett hozzá csupa forró méltatlankodással

— Elment az eszed? Mindent tönkre akarsz tenni? Micsoda buta jelenet volt ez? Jól tudod, hogy minden attól függ, mennyire tudjuk kábulatban tartani a grófot.

Tary idegesen nézett körül.

— Beszélj halkabban, látod figyelnek már.

— Hát akkor legyen eszed. Hiszen tudod, hogy csak téged szeretlek. Akármilyen utálatos vagy, mi már egymáshoz vagyunk kapcsolva...

Meleg, érzéki pillantást vetett Taryra, amitől az egyszerre megbékült és széles mosolyra húzódott az arca.

Márta a terem háttérében állt és látszólag néhány bronzfigurát vizsgált. De valójában élesen figyelte őket. Margotot azonnal felismerte. Ez az a fiatal, szőke lány, akinek társaságában többször látta a grófot. Talán ez a nő a rossz szeleme. Ez döntötte minden nyomorúságba.

Márta olyan féktelenül gyűlölte e pillanatban Margotot, ahogyan csak nők tudnak lángolni vetélytársaikkal szemben.

— Ez a hitvány, szemérmetlen és erkölcstelen teremtés, akinek bizonyára más szeretői is vannak és aki soha életében nem tett mást, csak az érzéki örömek szolgálatába állította minden tu-

adását, raffinériáját, szépségét, idejét és ötletességét, akinek minden porcikáján látszik a mesterkéeltség, a nagy kinnal és ezer kozmetikai trükkel festett, masszírozott, illatosított, lakkozott kokott, műszépség... ez tetszik a grófnak? És én, aki sohasem flörtöltem, aki tiszta és becsületes vagyok, aki rengeteget tanultam és szűzies rajongással imádok minden szépet és jót, aki a megváltást, új életet kínálok, nem kellek neki!

Ujjai görcsösen megvonaglottak, szemét könny futotta el. Érezte, hogy hasztalan minden kísérlet, ebben a küzdelemben alul marad.

Egyszerre halotthalvány lett. Remegő ujjai rémülten tapadtak egy antik gyűrűhöz, amely a különböző ékszerek között feküdt egy bársonytokban. A dobozt néhány perc előtt adta Tary azzal, hogy ebben vannak a legújabban leltározott és különösen értékes antik családi ékszerek.

Olyan izgatott lett, hogy le kellett ülnie. A szíve a torkáig dobolt. Félt, hogy elájul.

Egy háromtagú társaság éppen akkor vette körül Taryt és egy kép iránt érdeklődtek, amely az egyik szomszédos teremben lógott. Tary udvariasan hozzájuk csatlakozott és Margot kíváncsian követte őket.

Nem volt ideje habozásra. Azonnal cselekednie kellett.

Remegő lábakkal, az izgalomtól szinte eszméletlenül ugrott fel és a könyvtárszoba ajtajához rohant. Megfogta a kilincset és elszántan benyitott.

Megdöbbenve torpani hátra.

A szoba közepén mozdulatlanul feküdt a gróf. Az élet legkisebb jele nélkül, szétvetett karokkal, eltorzult arccal feküdt a hátán.

Márta irtózatos erővel elfojtotta sikolyát. Betette maga mögött az ajtót és a szerencsétlenhez rohant.

Nem volt halott. Hörgött, az ajka rángatódzott, az érverése szapora volt.

Márta az asztalon álló pohár vizébe mártotta zsebkendőjét és azzal dörzsölte az eszméletlen ember arcát és szíve táját.

Márta szíve vadul dobogott. Most végre egyedül volt Péterrel. Az egyetlen férfivel, aki mint valami édes méreg perzselte, nyugtalanította. Kimondhatatlan gyengédséggel simogatta végig arcát, szinte örült, hogy Péter ilyen tehetetlen és öntudatlan állapotban van. Most az övé volt, becézhette, szólhatott hozzá.

— Miért vagy hozzám olyan rossz, miért nem szeretsz — kérdezte könnyes szomorúsággal. — Látod, én melletted vagyok, imádlak és mindig csak téged szerettelek!

A férfi fölé hajolt és megcsókolta. Bolond leányfővel arra gondolt, hogy most legjobb lenne, ha együtt meghalnának és a gróf utolsó szava, pillantása és csókja az övé lenne...

De ez a szédület csak muló volt.

Hirtelen ráeszmélt a veszedelemre, amelyben forog és eszébe jutott, hogy neki most nem szabad gyengének lennie. Sorsdöntően fontos feladatot kell végrehajtania.

Teljes buzgalommal folytatta az élesztőgetést. Péter felnyitotta a szemét. Csodálkozva nézett Mártára. Nem értette a helyzetet.

— Bocsánat! — motyogta zavartan — elaludtam...

Nem volt részeg. Kiderült, hogy valami képtelenül erős és veszedelmes délamerikai szesz italból hajtott fel egy jókora pohárával és ettől szédült meg.

Heveny mérgezés, amelynek hatása azonban percek alatt eltűnik. Még kábult volt, de már rendezni tudta gondolatait.

— Bocsásson meg, gróf úr... feltétlenül beszélnem kellett önnel...

— Ah, ön az doktor kisasszony! Látja, mégis jobb lett volna, ha orvosnak megy. Nekem most inkább orvosra lett volna szükségem, mint műtörténészre. Egyébként jó, hogy itt van, legalább megmondhatom, hogy csúnyán felsült...

— Én? Mivel?

— Azzal, amit tegnap mondott. A rémmesével. Hogy Tary be akar csapni. Hogy értéktelen dolgokkal rakja tele a termeimet és bazári holminknak minősíti az értékes dolgaimat. A fülem hallatára mondott véleményt két előkelő külföldi a gyűjteményről és pontosan azt mondták, amit Tary...

Márta fájdalmas mozdulatot tett.

— Sajnálom, gróf úr, tovább is ragaszkodnom kell véleményemhez, bármennyire elfogult és makacs is ön. Sőt a tegnapinál is sokkal kinosabb dolgot kell önnel közölnöm. Sajnos, ön azon

az úton van, amely végzetes, talán jóvátehetetlen veszedelmek felé vezet.

Péter ridegen mérte végig Mártát.

— Engedelmet, mi jogosítja fel önt arra, hogy velem ilyen hangon beszéljen?

— Ej, hagyjuk, kérem, most a kaszinói lovaságiasságot és formákat. Önnek mindenki hízeleg és mindenki hazudik. E pillanatban talán csak egy őszinte és erős barátja van az egész világon és ez én vagyok...

Péter meglepetten figyelt fel. Ezek a szavak nem téveszthettek hatást.

— Nem kételkedem a jóakarátában — mondotta most már sokkal szelídebben — de én úgy értem, hogy mégsem szorulok sem tanácsára, sem védelmére.

— Mert kábulatban él, erőtlen és beteglelkű. Mert gyáva és nem hisz a feltámadás lehetőségében...

— Hogy mer így beszélni?

— Merek. Mindent merek. Hát tudja meg... szeretem magát. Évek óta követtem mindenütt, mint az árnyék. Mint ahogyan a rossz nyomában mindig ott van a jó is. Eddig a háttérben maradtam. Abban reménykedtem, hogy majd egyszer mégis észrevesz. Azt hittem, hogy annyi halálos akarást, amennyi belőlem sugárzott maga felé, meg kell éreznie. Észre fog venni. Ezt maga nem érti. Mert magát még sohasem szerették, mert maga még sohasem szeretett. Nem tudja, hogy mi az: szenvedni... De látja, aki igazán szeret, az hős is tud lenni. Ne nevéssen, én

most hős vagyok. Ha egy magamfajta lány eny-nyire el tud feledkezni leányi önérzeiről és büszkeségről, ha oda mer állni a férfi elé és így megmond mindent, ahhoz több hősiesség kell, mint egy pisztolypárbajhoz. Ez a legnagyobb hősiesség és halálos elszántság. Az illem hallgatást parancsol, de a szerelem azt mondja, hogy beszéljek! Beszélnem kell, mert most maga a gyengébb.

A szavak úgy hullottak Péterre, mint az izzó láva. Már tegnap érezte, hogy Márta rendkívüli lény, különb mindazoknál, akikkel eddig összerült.

— Miért jött ide? — kérdezte halk, süket hangon. — Miért rázott fel az aléltságomból? Nekem jobb elpusztulnom, én már mindenről elkéstem. Jobb, ha menekül tőlem. Engem nem menthet meg és én ... mást szeretek ... más nőhöz tartozom!

— Szereti? — kiáltotta kétségbeesetten Márta.

— Nem tudom. De hozzá vagyok fűzve ezer eltéphetetlen szállal. Ezt viszont maga nem értheti. Hogy nemcsak szerelem fűzhet örökre össze egy férfit és egy nőt ...

— De értem ... és éppen ezért ... nem akarom! Ezt nem szabad ... nem lehet!

— Mit beszél?

— Ha szerelem volna, akkor talán feladnám a harcot. De ez más. Téboly, vagy a kétségbeesés deliriuma. Rázkódjon fel. Ébredjen öntudatra. Tönkre akarják tenni. Borzasztó veszedelem fenyegeti. Ez az utolsó pillanat, amikor még megmenekülhet ...

— Meneküljek? Miért?

Az ajtó váratlanul felpattant és Margot állt a küszöbön.

Kegyetlen, gyilkos gúny ült az arcán, amint végigmérte Mártát.

— Kisasszony, ki ön és mit keres itt? Miért ez a nagy izgalom?

Péter gróf közbeszólt:

— Kérlek, Margot...

— Bocsáss meg, de ez mégis csak szemtelenség. Ez a nő kettőnk közé tolakodott. Most már tudom, hogy ki volt a besúgó, hogy ki igyekezett téged Tary ellen uszítani. És természetesen azt is tudom, hogy mindennek mi a célja és magyarázata. Önagysága rád vetette ki a hálóját. Kérlek, csak ne szólj semmit. Minden szót hallottam, hiszen olyan szenvedélyesen kiáltozott, mintha színpadon játszott volna a nagy jelenetet. Csodálom, miért tűröd ezt, miért nem világosítod fel önagyságát, hogy nem vagy hajlandó társulni kis kalandor játékaival...

— Nekem merészeli ezt mondani? — csattant fel sebzetten Márta.

Egy pillanatig úgy festett, mintha a két nő egymásnak akarna rohanni.

— Elég volt! — kiáltotta Péter, akinek végtelesenül kínos volt a helyzet.

— Igaza volt, elég volt és nekem nincsen itt mit keresnem! — mondotta keserűen Márta. — Ön nem látja, miről van szó. Nem védelmet vártam, hiszen nem én, hanem ön szorul arra... Isten önnel...

— Volt szerencsénk! — vágott közbe megvetően Margot. — És remélem, nem fogjuk egymást egyhamar viszontlátni.

— Téved! — válaszolta rejtélyes mosollyal Márta. — Ez a viszontlátás, sajnos, elkerülhetetlen. Még pedig az egészen közeli viszontlátás.

És e szavak után kisietett a szobából.

— Szerelmem, milyen izgatott vagy! — kiáltotta szenvedélyesen Margot, mikor Péterrel kettesben maradt és a nyakába borult. De Péter elhárította magától a becézgetést.

— Ne haragudj, most nem vagyok megfelelő hangulatban.

— Haragszol rám?

— Nem, de meg kell értened...

— Mit értek meg? Talán a kis bestia áskálódott megint ellenem? Miféle férfi vagy te, akit így lehet hajlítgatni? Csodálatos, miféle nőkkel állsz szóba...

— Ne bánts! ... Ha eszem és erőm volna, vele kellene tartanom!

— Megörültél?

— Ez az igazság Margot... De ne tüzelj, hiszen ez csak elmélet.

— És a gyakorlat? Tele vagy gyanakvással. De hát miért? Mit mondott már megint?

— Az igazat. Hogy elveszett ember vagyok.

— Ostobaság. Éppen olyan részeg hangulatban vagy, mint az imént. Csakhogy akkor rózsaszínűnek láttad a világot, most pedig feketének. Miért nem bízol a jövőben éppen úgy, mint egy órával előbb? London, a szerződés...

— Benced nem bizom...

— Hogy mondhatod ezt? Ezt érdemlem? Kibírhatatlan vagy. Igazán bele kell örülni a szélséyeidbe. Néhány perc előtt még szerelmet vallottál, a legjobb pajtásodnak, megmentődnek neveztél...

— Azóta egy örökkévalóság telt el. Egy kicsit talán meghaltam és feltámadásom óta sok mindent látok másképpen.

Margot sírni kezdett.

— Rossz vagy, igazságtalan...

— Lehet. De én most mindenkit gyűlölök. Menekülj tőlem.

— Vigyázz! Ha elhagylak nyomorultabbul pusztulsz el a legutolsó csavargónál is!

Péter dühösen rázódott fel.

— Ki vagyok én, hogy így beszélsz velem? Olyan utolsó rongy, züllött és energiátlan teremtes, hogy csak addig élhetek, ameddig egy nő a hónom alá nyúl és gyámkodik felettem? Még utóbb kiderül, hogy nem én költöttem rád súlyos ezreket, hanem te tartottál ki! Hamis hangot ütöttél meg...

Margot harciasan kapta fel fejét.

— Kérlek, beszélhetünk így is. Talán jobb is, hogy álarc nélkül mutatkozol meg. Rendben van, elszámolunk és elbúcsúzunk egymástól...

— Gyönyörű elszámolás! Mindent zsebre vágatok...

— Teljesen megőrültél. Ittas vagy. Majd ha kijózanodtál, tovább beszélhetünk. Később magad is megbánod, hogy sértegettél.

De Péter már nem bírta magával. Minden ke-
serősége, végtelen kétségbeesése egyszerre vihar-
zott fel benne.

Feltépte a szoba ajtaját és úgy jelent meg a
küszöbön, mint valami félelmetes vízió. A haja
kúszált volt, gallérja nyitva, arca lángolt a düh-
től. A látogatók megdöbbenve bámultak rá.

— Ki innen! Mindenki távozzon! — kiáltotta
magánkiül.

Pánik, felháborodás. Néhány nő felsikoltott, az
urak méltatlankodtak.

— Miféle hang és modor ez? Kikérjük ma-
gunknak

De Pétert magával ragadta a szörnyű idegro-
ham. Tisztára őrült volt. A részegség, tehetetlen
düh és kétségbeesés félelmes kirobbanása volt ez.
Revolvert rántott elő és rikácsolva ordította:

— Ki innen! Vagy közibetek lövökl

Vad ordítás, az emberek hanyathomlok ro-
hantak kifelé.

Péter karját hatalmas ütés érte, a revolver ki-
esett kezéből.

Félelmes tekintettel, a nyakán dagadó erekkel
úgy állt előtte Tary, mint egy gyilkolásra kész
óriás. Ez a hipnotikus tekintet megbénította Pé-
tert, szűkülve hátrált, mint egy megrémült kutya.

— Gyilkos! — hörögte — gyilkos.

Segítségét kérőn nézett szét. A pillantása Mar-
gotéval találkozott. A nő szemében hideg meg-
vetés és gyűlölet látszott. Nem várhatott tőle ir-
galmat

— Részeg disznó! — sziszegte Tary — hogy

mersz itt ugrálni, botrányt csinálni, nem félsz, hogy kicsavarom a nyakadat?

Péter szeme tágra nyílt. Mi ez? Micsoda hang? Hallucinál? Valóság ez? Felhördült, tiltakozni akart, de ugyanakkor Tary mellen ragadta és úgy megrázta, hogy a csontjai ropogtak.

— Fogd be a szád! Ki vagy te? Gróf? Egy senki. Koldus, aki az utcán döglesz meg, ha nem segítek rajtad. Ami itt van, az mind az enyém. Érted? Ami a tied volt, már kifizettem. Az én kegyelemkenyeremen élsz napok óta. És ez a hála? Azt hiszed, hogy ezek után akad ember, aki ide beteszi a lábát? Holnap a lapok tele lesznek botránnal. Majd olvashatod, miféle jelzőkkel fognak megtisztelni. Még boldog lehetsz, ha abban egyeznek ki, hogy részeg voltál és nem fogják rád, hogy dühöngő örült vagy... De az én bőrömön ne hősködj és ne légy nagy legény... Majd megcsináljuk a mérleget. Azt hiszed, nem tudom, hogy miről van szó? El akartad csábítani a menyasszonyomat. Azért is voltál hajlandó a társasüzletre, mert azt hitted, így könnyebben folytathatod aljas játékodat. De mert kiderült, hogy Margot hozzám ragaszkodik, ilyen túlságosan egyszerű módon akartad megszüntetni a kapcsolatunkat. Hát nem öcsém, engem nem ilyen fából faragtak.

— Hazudsz... bandita, komisz börtöntöltelék, az akasztófára juttatlak! — kiáltotta magánkívül Péter. A fogai összekoccantak a rémülettől és egész testében remegett. — Margot, szólj hát, hogy tűrheted, hogy ilyen aljasságokat mondjon?

De Margot jéghidegen mérte végig.

— Nekünk nincs több beszélni valónk — jegyezte meg.

Péter megtántorodott. Erre nem számított. Igaz, az előbb durva volt a lányhoz, de hát a mult semmit sem számít? Ilyen könnyen, részvétlenül hagyja cserben az a nő, akihez az életét akarta kötni?

— Menjetek! — dadogta — tűnjetek el... nem akarlak látni benneteket!

Tary gúnyosan nevetett.

— Hogy gondolod ezt? Az iménti kirohanásoddal nekem legalább harmincezer pengő kárt okoztál. Ezt a boltot tovább nem lehet folytatni, azonnal le kell zárnunk. A dolgaimat természetesen elviszem, de a káromat tartozol megfizetni...

— Forduljon a bírósághoz!

— Óh nem. Én nem érek rá évekig pereskedni. A jogügyeimet magam is el tudom intézni. Hát csak semmi okoskodás... Gyerünk a pénzzel...

— Rablól! Zsarolól!

— Nem vagyok érzékeny. Engem nem lehet megsérteni... Na, gyerünk... semmi okoskodás!

Durván megragadta Péter karját és rettentő erővel szorította meg.

— Hallottad? Vagy azt akarod, hogy néhány pofonnal adjak nyomatékot a szavaimnak?

Péter felüvöltött. Ez több volt, mint amennyit a legmélyebb megalázottságában is elviselhetett volna. Érezte, hogy ellenfele tízszerte erősebb, de most semmivel nem törődött. Inkább ezerszer a

halál, mint megtorlatlanul hagyni ilyen gyalázatot.

Szabadon maradt balkezevel irtózatosszerű erővel Tary arcába vágott. Az ütés az orrcsontot érte és megrepesztette. Patakozva buggyant ki a vér és Tary a váratlan támadástól megszedülve, egy pillanatra elbocsátotta áldozatát. Ez elegendő volt, hogy Péter egy szobrot kapjon fel és azt vágja a feje felé. De elhibázta a célt, a szobor Tary mellének vágódott, aki felordított és mint egy fenevad ugrott Péterre.

Péter hörögve bukott a földre a rázuhanó csapások alatt.

Tary veszett dühvel emelte fel rettentő öklét, hogy Péter fejére sújtson. De ekkor kemény, elmentállást nem tűrő hang dübörgött végig a szobán:

— Állj! Fel a kezekkel!

A felemelt ököl dermedten maradt a magasban. Tary riadtan fordult meg. Az ajtóban két vállas férfi állt, mögöttük Márta látszott.

— A rendőrség! Detektívek vagyunk — mondotta az egyik férfi. — Mi történik itt?

— Ah, semmi! — mondotta vérző orral, nevetést erőltetve Tary. — Egy kis lovagias ügy. A gróf úr túlságosan bizalmas volt a menyasszonyomhoz és így vettem elégtételt...

— No-no, nem csak erről van szó... Van itt nagyobb dolog is... A ma ide hozott műkincseket szeretnénk látni... Azokat, melyek a börtörben vannak...

Tary krétafehér lett.

— Kérem. — dadogta nekem semmi közöm azokhoz, én csak bizományba vettem át azokat...

— Jól van Dávid, erről majd a detektívszobában diskurálunk tovább. Szóval nálad vannak a Dér-féle betörésből származó kincsek? Ti fúrtátok meg kasszát?

— Hazugság!

— Hát lehet... Úgy látszik, megelégedtél ezúttal az orgazdasággal. Ugyan Dávid, ne viccelj, ismerjük mi már egymást. No nézz meg jobban.

— Varga úr — mormogta Tary lesújtva.

— No végre, hogy felismersz. Volt nekünk már máskor is dolgunk... Kérem, doktorkisasszony, legyen szíves, mutassa csak meg, melyik az a gyűrű, amelyikről felismerte a lopott holmikat...

Márta már kezében tartotta a dobozt.

— Ezeket mind a mi üzletünkből rabolták!

Tary dühösen füttyentett.

— Az ördögbe is! Oh én hatökör! Pont annak mutattam meg az ékszereket, akitől rabolták! Hát Margot ezúttal alaposan lebuktunk!

Margot zokogva, sápadtan, remegve állt.

— Nyomorúlt, szélhámos, gazember... én semmiről sem tehetek...

Tary dühösen ráförmedt:

— Ugyan ne nyivákolj! Lebuktunk, kár a gőzért! Mehetünk detektív urak! A gróf úrnak ezúttal szerencséje volt!

— Igen, szerencsém volt! — mondotta halkan a gróf. Úgy érezte, mintha valahonnan messziről, nagyon messziről érkezett volna vissza. — És ezt önnek köszönhetem, kisasszony — tette hozzá

meghatottan. — Ha néhány perccel később jön, talán sohasem szoríthattam volna meg a kezét...

Márta szomorúan mosolygott.

— Isten vele, gróf úr... Szeretném, ha ez a segítség csakugyan nem érkezett volna későn...

Már csak ketten voltak a teremben. A detektívek eltávoztak és magukkal vitték Taryt és Margotot.

A gróf egy karosszékbe roskadt, fejét a tenyerébe temette.

— Én most nagyon, nagyon egyedül maradok. Pedig sohasem volt nagyobb szükségem arra, hogy valaki mellém álljon, megfogja a kezemet és visszavezessen valahová... abba a másik életbe, ahonnan egyszer elindultam.

— És ha én elvezetném, ha felajánlanám a barátságomat...

— Nagyon megszegyenít. Hiszen súlyosan megbántottam magát...

— Az nem maga volt, hanem az a másik Szécsőy Péter gróf, aki ma meghalt, hogy új alakjában támadjon fel.

— Ha én ebben hinné tudnék!

— Kell hogy higgyen! A vihar elmúlt és most már újra sütni fog a nap...

Péter mélységes megindulással nézett Mártára.

— Igen, sütni fog... a maga édes két szeméből... Látja, pogány voltam, de most már hinné kezdek, hiszem, hogy van csoda és isteni segítség a legnagyobb bajban. Mindezt maga hozta elém, maga gyújtott új hitet és reményt ebben a legmélyebb süllyedtségemben...

— Pihenjen le, kedves barátom, hiszen teljesen kimerült, feldúlt...

— Igaza van... Most nem szabad erről tovább beszélnünk. Annyi szenny tapad még hozzám. Meg kell tisztítanom a lelkemet... egy kissé át kell alakulnom. Majd talán hamarosan, talán egy-két hónap múlva messze leszek a szörnyű múlttól. Úgy-e mellettem lesz, segíteni fog, hogy felejteti és feltámadni tudjak?

— Maga mellett leszek!

— Köszönöm! — mondotta Péter és az arcára édes, gyermeki mosoly ült. — Most már nem fogok félni és látja, már nevetek is. Talán ismét tudok majd imádkozni. Imádkozni, hogy jöjjön el a nap, amikor lélekben teljesen megtisztulva, megfoghatom a kezét és méltó leszek arra, hogy azt mondjam magának: szeretem!

VÉGE.

TERNAY ISTVÁN

BOLDOG VAKÁCIÓ

című regénye következik soron. Egy magyar lányról szól, aki a francia tengerparton nyaral, ahol váratlan események középpontjába kerül. Napfény, derű és izgalom: ez a Ternay-regény.

183. számú keresztrejtvény

	1	2	3	C	7		4	5	6	7		
8					9	10		Ó				
11					12			R				
13					14			A				
				15								
16	17	18	19	E	N			20	21			
22			L		N		23	E	O	L		
L→			E	N		Ö	B	B	E	↓		
	24	R	E	G		V		25	B	U	J	A
26	C	A	R		27	K	E	S	E	R	E	G
S			29	E	R	S	T					
30	31	32		E			33	34	35			
36	P			T			37	A	L	E	A	
38	Ö			A			39					
40	G				L→	F						

183. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Petőfi írja egy vídámharos
versében
4. Gyilkolják
8. Név — németül
9. Pesti fényképész
11. Eta
12. Szivarfajta
13. Maláta — németül
14. Izgalmas történet
15. Egy ilyenű magyar király
uralkodott
16. Dícsőt, felmagasztal
20. Rabbí
22. Lenyes
23. Hárfa
24. Reggel — régi poéma
nyelvén
25. Az egyenlítő táján ilyen a
növényzet
26. Nagy autó — rendszerint
idegenforgalmi célra
27. Busul, bunak eresztí fejét
29. Először — németül
30. Odatekint
33. Nemrég Pesten járt Nobel-
díjas író
36. Ő az igazi magánzó
37. Julius Caesar: «... iacta
est»
38. De ne valami butaságot!
39. Nem is rátok

40. Párisban a pályaudvarok
neve

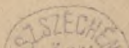
FÜGGŐLEGES:

1. Móriéka papája
2. Elcsodálkozik
3. Zaj, zöngé
4. Kibe?
5. pattan és elvágat
6. Fennsik Perzsiában
7. A falusi «könyvomas»
hangszere
8. Egy régi sláger
10. Kényelmes
15. Izomszalag
17. Szerén
18. Csavar, de nem sróf
19. Több nem is kell
20. Verne hódító regényhőse
21. Nem is mögéje
23. Melvikbe?
26. A vér a sebből
27. Sziget a Földközi tenger-
ben
28. Szent — rövidítése idegen
városnevek előtt
29. Julius 5 én van a napja
31. Sulymérték
32. A szerelem istene
33. Tenger — más nyelven
34. Nővándorláskorabeli nép
35. Erős titkőzés

A 182. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Tiszteljétek a közkatonákat, 10. Azaz, 11. Leesik, 12. Rém, 13. Ovál, 14. Ba, 15. April, 17. Mek, 18. Sára, 20. Lóerő, 22. Utazás, 25. Előz, 26. Apad, 28. K. u. K., 29. Kr, 31. Rolós, 33. Sa, 34. Mem, 36. Lerő, 37. Ikon, 39. Mikado, 42. Nevel, 44. Avon, 45. Dte, 46. Ilona, 49. Et, 50. Kner, 51. Rak, 53. Nyelni, 55. Tova.

Függőleges: 1. Tartsunk mindenden mértéket, 2. Izé, 3. Samara, 4. Zs, 5. Elvi, 6. Leál, 7. Jel, 8. És, 9. Tiberius, 13. Or, 16. Pazar, 17. Meik, 19. Át, 21. Oe, 23. Ápol, 24. Salem, 27. Dori, 30. Rekettye, 32. Sokan, 35. Move, 38. Ne, 40. Avarok, 41. Do, 43. Linné, 47. Leir, 48. Or, 50. Klm, 52. Ave, 54. En, 55. Té.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Dlószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla.

Az utolsó 25 szám a következő:

159. CSÖNDES GÉZA: Egy kastély két éjszakája.
160. LELESZY BÉLA: Nászút Texasban
161. SZENTGYÖRGYI FERENC: Nem vagyok prëda
162. JUHÁSZ LAJOS: A piros vonal.
163. SZEREDI S. GUSZTÁV: Jamson három halála
164. FORRÓ PÁL: Fogat fogért.
165. GOSZTONYI ÁDÁM: Nász a Sing-Singben.
166. LELESZY BÉLA: Vasparipa a Wild-Westen.
167. BOZZAY MARGIT: A hadifogoly.
168. GÖRÜG LÁSZLÓ: Dráma a hó alatt.
169. BÜKY GYÖRGY: A dúvad.
170. FORRÓ PÁL: Gyilkosság az Youkon mellett.
171. SZENTGYÖRGYI FERENC: Reggeltől reggelig.
172. NÓGRÁDI BÉLA: Knock autl
173. GÖRÜG LÁSZLÓ és JUHÁSZ LAJOS: Nyomról-nyomra.
174. LELESZY BÉLA: Asszonyfarn a Gyöngyfolyónál
175. KELLÉR ANDOR: Badeni kaland.
176. CSÖNDES GÉZA: A varázsló.
177. KOLOZSVÁRI ANDOR: Az elloptott tangó.
178. GOSZTONYI ÁDÁM: A magányos farkas.
179. GÖRÜG LÁSZLÓ: Szorul a burok.
180. LELESZY BÉLA: A kis karibu
181. NÓGRÁDY BÉLA: Bűnös vagvok.
182. ASZLÁNYI KÁROLY: A tolvajkirály.
183. FORRÓ PÁL: Péter két asszonya.

